

Jaargang 31 – nummer 2

In dit nummer o.a. een kennismaking met
het wijkteam

Tuin

Boeken

Terugblik op het
herstel van het
Westerhuys

en veel meer

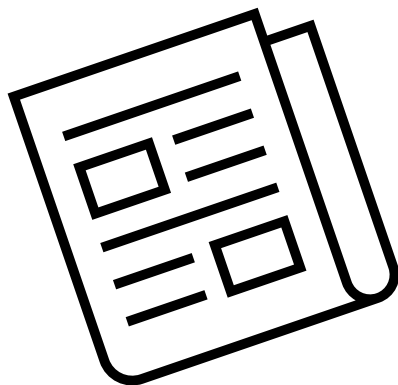
Van de Redactie

Voor u ligt het tweede nummer van het Huysmagazine jaargang 2026, het zomernummer. De hoofdredactie is nu in het handen van het Hospitality team. Marjon Beckers heeft spijtig genoeg de redactie verlaten, maar blijft wel als vrijwilliger bij Westerholm betrokken, bij het Opschudd'n en bij middagactiviteiten kunt u haar blijven ontmoeten.

De rubriek Wetenswaardigheden ontbreekt deze keer. Wij zijn ervan overtuigd dat er veel wetenswaardigs in onze contreien valt te beleven, maar het ontbrak ons aan tijd om daarnaar op zoek te gaan. U zou ons een grote dienst bewijzen door ons te informeren over activiteiten, tentoonstellingen en mooie plekjes in de buurt waar u zelf veel plezier aan heeft beleefd en waarvan u denkt dat die ook voor anderen de moeite waard zijn.

In het vorige nummer kon u kennis maken met het Keukenteam, deze keer is het Wijkteam aan de beurt. Van ons nieuwe redactielid Kees Hoogeveen treft u verschillende bijdragen aan, een nieuwe medewerker van Westerholm blijkt columns te schrijven, er staat een terugblik in op de herstelwerkzaamheden van het Westerhuys, u krijgt weer leuke informatie over wat de zomertuin te bieden heeft, over nestkastjes die overal blijken te hangen en nog veel meer. Teveel om op te noemen, leest u maar zelf!!!

Nog één belangrijke mededeling: de sluitingsdatum voor de kopij van nummer 3 is **15 oktober**.

Colofon

Het Huysmagazine van Westerholm verschijnt drie keer per jaar op papier en is digitaal te vinden op www.westerholm.nl onder 'Over ons' en dan het kopje 'Huysmagazine'. Het streven is een goed leesbaar, aantrekkelijk en informatief blad samen te stellen voor zowel de bewoners, medewerkers en vrijwilligers van Westerholm als voor andere belangstellenden in en buiten de wijk. Naast een aantal vaste rubrieken en columns zijn er onder meer interviews met bewoners, medewerkers, vrijwilligers en is er inbreng van lezers. De redactie is eindverantwoordelijk voor de inhoud van het Magazine.

Redactie

Mevr. J.V. Hagenouw
Mevr. B. Arends
Mevr. M. van Dijkhuizen
Mevr. N. Hoekstra
Dhr. W. Hoffstädt
Dhr. K. Hoogeveen
Mevr. J. Sloot
Mevr. A. Tilman

Vormgeving

Mevr. N. Hoekstra

Kopij

Kopij voor een volgende uitgave van het Magazine kunt u mailen naar redactie@westerholm.nl.

Belangrijke contacten

- Bewonersraad bereikbaar via de mail bewonersraad@westerholm.nl
- Stichting Vrienden van Westerholm bereikbaar via de mail bestuurvrienden@westerholm.nl
- Westerholm (24/7 bereikbaar) via 050 5342122
- Kapster Nettie Hegge woensdag- en donderdagochtend, afspraken via receptie of telefonisch 06-54964093

Inhoud

Voorwoord	2
Bericht uit de Bewonersraad	3
Bericht van de Vrienden van Westerholm	4
Hospitality	5
Over het plezier van lezen	7
Poëziewandeling	8
Boek- en filmbespreking	9
Expositie	11
De hulpmiddelenkoffer	12
Zorg in het zonnetje	13
Kennismaken met een medewerker.....	14
Welkom thuis	15
Honger stillen met 30 jaar oude muziek	16
Beatrixhuys warm en in de zomer koel	17
Wandoeldeel: de Lakenvelder	19
Jaarverslag 2025 Vrienden van Westerholm	20
Kennismaken met het wijkteam	22
Vogelhuysjes rondom Westerholm	25
Wat groeit en bloeit er in de tuin	26
De populaire boekenkar van Noordlaren	29
De landbouwhuishoudkundige school	31
Terugblik op herstelwerkzaamheden Westerhuys ...	32
Muziek helpt om dichterbij jezelf te komen	34
Gedichtenminiaturen	35
Ikjes	38

Voorwoord

Door Dineke Katerberg, directeur-bestuurder

Het is zomer! Een prachtig seizoen, met veel zon en lange warme dagen.

Over het weer raken we niet uitgepraat. Het beïnvloedt ons allemaal en we moeten ons eraan overgeven. We kunnen de regen immers niet tegenhouden of de zon laten schijnen. Wel kunnen we ervan genieten of ons ertegen beschermen. Het weer en de seizoenen zijn misschien wel de meest constante factoren in ons leven. Ze komen immers steeds terug en we weten dat ze komen. Toch zien we inmiddels allemaal dat het klimaat verandert en dat daarmee de onveranderlijkheid van de seizoenen onder druk staat.

Wij mensen hebben veel invloed op onze leefomgeving. We willen graag onze mooie natuur behouden. Tegelijkertijd gebruiken we te veel van onze natuurlijke hulpbronnen. Duurzaamheid is daarom een belangrijk thema, één van de vijf speerpunten van ons strategisch beleidsplan. Het gaat om keuzes die bijdragen aan een gezonde en leefbare toekomst, voor onszelf en voor komende generaties.

Uitputting van natuurlijke bronnen heeft ook te maken met een ander belangrijk thema, namelijk de toenemende digitalisering. (Zorg)technologie biedt veel kansen: langer zelfstandig thuis wonen, ondersteuning van medewerkers, extra veiligheid door sensoren en alarmering. Zomaar wat voorbeelden. Tegelijkertijd vraagt deze ontwikkeling veel van ons elektriciteitsnet en waterverbruik en andere, zeldzame, natuurlijke hulpbronnen. En we moeten zorgen dat de digitale veiligheid goed is geregeld.

Het zijn ontwikkelingen waar we als organisatie actief mee aan de slag gaan. Zo gaan we op voor het bronzen keurmerk van de Milieuthermometer en voor het voldoen aan de eisen van wetgeving op het gebied van cyberveiligheid en informatiebeheer. Dat vraagt inzet van ons allemaal en tegelijkertijd zijn we er enthousiast over. Immers, we willen kunnen blijven genieten van onze mooie tuin, van ons prachtige gebouw en actief blijven in en met onze buurt!

Laten we koesteren wat we hebben!

Veel leesplezier gewenst!

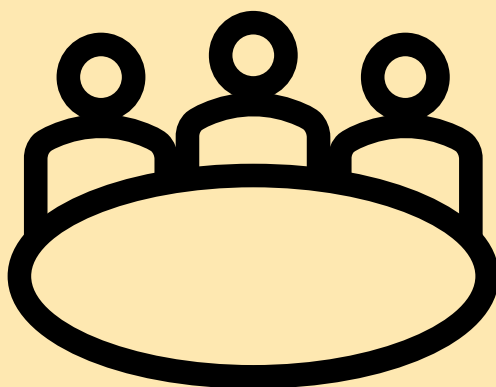
Bericht uit de Bewonersraad

Door Paul de Jong

De bewonersraad heeft in de jaarvergadering op 21 april j.l. afscheid genomen van Bunna Arends, Ria de Kleijn en Bernard Dölle. Hun betekenis voor onze raad en daarmee voor heel Westerholm is aanzienlijk geweest. Alle drie zijn zij bijna negen jaar actief geweest! Interessant is dat ze destijds alle drie bij Westerholm betrokken raakten als mantelzorger van een van hun ouders en dat zij hun rol in de bewonersraad bleven vervullen ook toen hun ouder was overleden. Wij hebben ervaren hoe goed zij altijd oog hadden voor de noden en wensen van degenen die verzorgd worden door het personeel van Westerholm. Ook hebben zij zich ingezet de inhuizing van de bewoners in het Westerhuys en het Beatrixhuys soepel te laten verlopen en er voor te zorgen dat Westerholm nu een huis is waar ouderen met plezier kunnen wonen.

Wij zijn verheugd dat inmiddels twee nieuwe bewoners enthousiast hebben aangegeven de vacatures in de raad in te vullen. Het betreft Ger Zijlstra uit het Westerhuys en Kees Smeenk die intrekt in het Beatrixhuys. Zij zullen ons versterken vanaf 1 juni a.s. We maken van de gelegenheid gebruik te melden dat we nóg een vacature hebben. We zouden het zeer op prijs stellen als iemand uit het Irenehuys zich zou melden. Wellicht dat iemand van de bewoners daar een mantelzorger heeft, die bereid is ons te komen ondersteunen. Qua belasting gaat het met name om een vergadering éénmaal per maand op maandagochtend.

De bewonersraad is erg blij, dat Westerholm inmiddels een dagbesteding heeft kunnen starten. Dat is zeker ook een aanwinst voor de bewoners in de wijk rondom Westerholm, die een dergelijke daginvulling behoeven.

Bericht van de Vrienden van Westerholm

Het bestuur van de Vrienden financiert het hele jaar door extra activiteiten voor vooral de bewoners. Zoals het concert op 11 april van het Capriccio Clarinet Orchestra. Verder krijgen nieuwe bewoners een welkomstbloemetje en alle bewoners en mensen die gebruik maken van de wijkzorg van Westerholm jaarlijks een lentegroet. We kunnen dit en veel meer doen dankzij sponsorgelden, bijdragen van vrienden en soms als dank door de familie van een bewoner.

In gesprekken met de leden van de Bewonersraad, de medewerkers van Hospitality, directie en individuele bewoners worden voorstellen aangedragen. Dat vinden we heel fijn en we staan altijd open voor nieuwe ideeën.

Het bestuur bestaat uit zes personen met secretariële ondersteuning vanuit Westerholm. Degene die altijd met veel inzet de fondsenwerving op zich nam, neemt helaas afscheid van ons. Dus zijn we op zoek naar iemand die het leuk vindt om zich in te zetten voor de Vrienden met als speciale taak de fondsenwerving. Bent u zelf geïnteresseerd of kent u iemand met een netwerk om gelden te werven, dan horen we dat graag. Dat kan via bestuurvrienden@westerholm.nl.

Door Verona Hagenauw

Terugblik

De afgelopen maanden was er weer van alles te beleven in Westerholm. Samen met bewoners, vrijwilligers, familie en betrokken organisaties hebben we genoten van gezellige, creatieve en feestelijke momenten.

NL-doet: Westerholm lente-klaar

Tijdens NL-doet op zaterdag 14 maart gingen maar liefst twaalf enthousiaste vrijwilligers aan de slag om de gezamenlijke buitenruimtes van Westerholm weer helemaal lente-klaar te maken. Terrassen werden schoongemaakt, onkruid verwijderd, bloembakken gevuld met vrolijke voorjaarsbloemen en terrasstoelen weer netjes buiten gezet. Ook twee Westerholm bewoners hielpen enthousiast mee. Daarnaast kregen we opnieuw hulp van de dames van de Lionsclub Groningen, Grootte Griet, waar we erg blij mee waren. Dankzij alle hulp kunnen bewoners weer heerlijk genieten van de gezamenlijke buitenplekken, zodra het zonnetje zich laat zien. De ochtend werd gezellig afgesloten met een gezamenlijke lunch.

Creatief aan de slag voor Pasen

Op 31 maart werd er volop geknutseld tijdens een gezellige paasactiviteit. Onder begeleiding van vrijwilligers Marjon en Marianne en bewoner Harkolina maakten tien enthousiaste bewoners vrolijke paaskuikentjes en paashaasjes van vezeldoekjes. Er werd fanatiek gevouwen, geknoopt en vooral veel gelachen. Het resultaat mocht er zijn!

Hospitality (vervolg)

Gezellige paasbrunch

Op zondag 5 april genoten bewoners samen met familie van een heerlijke paasbrunch in een gezellig aangeklede zaal. Het buffet stond vol lekkere broodjes, eiergerechten, vers fruit en natuurlijk heerlijke paaslekkernijen. De sfeer was warm en gezellig en er werd volop genoten.

Feestelijke Koningsdag

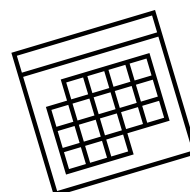
Op Koningsdag kleurde Westerholm gezellig oranje tijdens een feestelijke middag met muziek van “De Martino’s”. De zaal zat gezellig vol en ondanks dat het repertoire nét even anders was dan de gebruikelijke klassieke muziek, zat de stemming er goed in. Onder het genot van een Oranjabitter en feestelijke petit fours werd er mee geklapt, gedanst en zelfs een kleine polonaise gelopen. Het werd een heel vrolijke middag waar met plezier op wordt teruggekeken.

Vooruitblik

Activiteiten

- Concert Christian Sanders zaterdag 19 september
- Pubquiz vrijdag 25 september
- Burendag zaterdag 26 september
- Pianoconcert zaterdag 3 oktober

Over het plezier van lezen

Door Henk Boomker

Op de voorleesavond in de Boekenweek maakte de bibliotheekcommissie reclame voor de breed gesorteerde collectie op de begane grond. Aankoop en inbreng zorgen voor een mooi aanbod, waarvan behoorlijk gebruik wordt gemaakt.

‘Bezit de bibliotheek ook boeken van Hendrik Groen’ zo werd gevraagd. Jawel, luidde het antwoord, in meerdere exemplaren zelfs, maar ze zijn er nooit. Dat zette me aan het denken. Is er een verzamelaar in huis? Of zijn de boeken van Groen gewoon heel populair? En vervolgens rijst dan weer de vraag naar de kwaliteit van dergelijke boeken. Kunnen we Groens werk beschouwen als literatuur? Of is het lectuur? Over die vraag hebben veel deskundigen zich al het hoofd gebroken.

Voor mij was als boekverkoper en is nog steeds het belangrijkste criterium of de lezer plezier heeft beleefd aan het lezen van een verhaal. Of hij zich kan inleven in de hoofdpersonen, karakters herkent, de lijn van het verhaal kan volgen. En misschien nog veel belangrijker zich heeft gewaand in een andere wereld op een ander moment. Het gevoel heeft als het boek uit is dat hij of zij er iets van heeft meegenomen. Wat dat mee genomene ook mag zijn.

Hendrik Groen heeft mijn sympathie. Een teruggetrokken schrijver die plezier beleeft aan zijn schrijven en ver wegblijft van het literaire leven in de Amsterdamse grachtengordel. En bovendien een bijzonder aardige man, zo is mijn uit betrouwbare bron verteld. Zijn verhalen zijn naar het leven geschreven, herkenbaar en met een vlotte pen. Misschien met iets te veel dialogen. Het loopt goed altijd goed af na een plotselinge wending. Het is gemakkelijk inleven en daar is niets mis mee.

En ja: het boek is beter dan de tv-series waarin bekende acteurs de eigen verbeelding van de kijker in de weg staan. Heerlijk zo’n boek te lezen in afwisseling met het wat zwaardere werk dat ook in de bibliotheek van Westerholm te vinden is.

Voor alle boeken geldt altijd wel: weer terugbrengen hoor!

Poëziewandeling

Het is inmiddels een indrukwekkende rij wandelingen die met Westerholm als startpunt in kaart zijn gebracht. Wat een ontzettend mooi initiatief. Foto's en tekst geven zo'n wandeling een extra dimensie.

De Commissie Letteren van de Culturele Raad Haren realiseerde enkele jaren geleden een Poëzieroute in het centrum van Haren. De teksten zijn van Hareners en geschreven met een monument, een huis of een kunstwerk in gedachten en afkomstig uit de inmiddels uitverkochte bundel *Haren Verbeeld* (nog in pdf bij ondergetekende verkrijgbaar).

Op iedere locatie is een bordje geplaatst met een QR-code. Door die te scannen met uw telefoon wordt het gedicht voorgelezen en krijgt u informatie over de plek.

De hele wandeling kunt u thuis ook digitaal 'lopen' via de website www.geboektinharen.com hoofdstuk Poëziewandeling.

Het is de bedoeling dat de Poëziewandeling wordt opgenomen in de serie Westerholm. Met een extraatje: wanneer een andere wandeling de poëzieroute kruist, wordt er even een uitstapje gemaakt naar de Poëziewandeling. Dat gaat allemaal niet in een keer, maar de eerste stappen zijn gezet. Zo kunnen prachtige elkaar versterken.

Uit eigen tuin

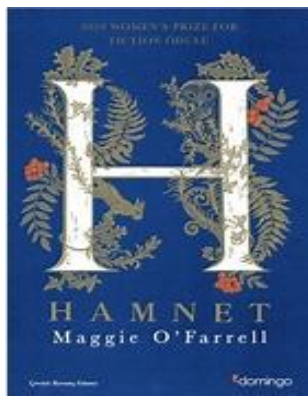

Boek- en filmbespreking

Door Friso Bavinck

Maggie O'Farrell. Hamnet. London, 2020. Vert. door LIdwien Biekmann. Amsterdam 2020

Film Hamnet. 2025. Streamen of Digitaal huren via Apple TV.

Het boek Hamnet dateert uit 2020 en is dus niet recent, maar de gelijknamige film is dat wel. Vaak valt een vergelijking van boek en film uit in het nadeel van de film, maar in dit geval steken ze elkaar volgens mij naar de kroon. Eerst maar even een korte samenvatting van de inhoud van het boek.

Als lezer maakt u kennis met een familie bestaande uit moeder Agnes, dochter Susanne en de tweeling Judith en Hamnet. Zij wonen in Stratford. De (naamloze vader) is in Londen. Het is 1596 en er heerst builenpest in Engeland. Judith dreigt het slachtoffer te worden, maar terwijl zij geneest dankzij de kruiden van haar moeder, is het Hamnet die op 11-jarige leeftijd sterft: een gebeurtenis die het hele gezin ontwricht.

Citaat p.302. Hoe hadden ze kunnen weten dat Hamnet het scharnier was dat hen bijeenhield? Dat ze zonder hem in stukken uiteen zouden vallen, als een kop die op de grond in scherven valt?

In tussenhoofdstukken leest u de voorgeschiedenis, de eerste ontmoeting tussen Agnes en een jongeman die kinderen Latijnse lesgeeft. (NB Nergens in de roman krijgt deze laatste een naam, hij is 'de leraar' of later 'de echtgenoot' of 'de vader'). Agnes is een jonge, krachtige vrouw die kan handlezen, de toekomst ziet en alles weet van geneeskrachtige kruiden en planten. Hij is de onhandige zoon van een handschoenenmaker, die liever op zolder zit met papieren en schrijfmateriaal dan te werken in de zaak of op het land. Agnes raakt zwanger, ze trouwen en trekken in bij zijn ouders. De roman laat goed zien hoe het eraan toeging in het Engeland van eind 16de/ begin 17de eeuw: platteland, (dorps)leven, werken, huishouden, familieverbanden. Het is Agnes die ervoor zorgt, dat haar man naar Londen kan gaan, zogenaamd om daar een filiaal voor de handschoenenhandel te stichten, maar in feite om daar zijn bestemming te vinden: te schrijven, een toneelgezelschap op te richten, te spelen, te regisseren. En ... met succes.

Boek- en filmbespreking (vervolg)

Citaat p.264: Ze merkt ondanks haar versuftheid en uitputting en nog voordat ze zijn hand kan vastpakken, dat hij het heeft gevonden, dat het hem past, dat hij het bewoont, het leven waartoe hij is voorbestemd, het werk dat voor hem bedoeld is.

Na de begrafenis van Hamnet gaat hij weer terug naar Londen. Agnes laat hem gaan, blijft achter met haar verdriet en rouw. In het aangrijpende slot leest u hoe Agnes voor het eerst zelf naar Londen gaat en daar het toneelstuk ziet, waarin haar man zijn verdriet een plaats geeft en hun zoon in de persoon van Hamlet als het ware weer in het leven heeft geroepen.

Citaat p.394: Hij heeft gedaan wat elke vader zou willen doen: het lijden van zijn kind op zich nemen, zijn plaats innemen, zich opofferen in plaats van zijn kind, zodat de jongen kan blijven leven.

Tot slot, de film. Die start met de ontmoeting tussen Agnes en de naamloze leraar, waarna het verhaal chronologisch wordt afgewikkeld. Niet de later zo beroemde schrijver, van wie we de toneelstukken en verzen kennen, staat centraal. Het is de figuur van Agnes die alle aandacht krijgt: haar persoonlijkheid, haar zorg voor het gezin, haar begrip voor het anders zijn van die man met zijn vreemde talent en haar alles overheersende rouw om de dood van Hamnet. De actrice Jessie Buckley* zet een fenomenale Agnes neer. Onvergetelijk is de slotscene, waarin Agnes de opvoering van Hamlet meemaakt en in de toneelfiguur Hamlet haar dierbare zoon Hamnet ziet. Ik heb gezien hoe een volle bioscoopzaal (inclusief ondergetekende) die scene emotioneel mee beleefde!

Westerholm: stream of huur die film en laat hem aan alle bewoners zien!

* Met deze rol won zij een Oscar, BAFTA, Golden Globe en SAG Award voor beste actrice.

Schilderijen van Jan Lever

Een zelfportret geschilderd, een zelfportret geknipt. Twee van de creatieve bezigheden van Jan Lever. Jan is geboren op 4 februari 1947. Hij heeft, na het behalen van zijn bevoegdheid als docent tekenen, in zijn avonduren aan Academie Minerva in Groningen de opleiding vrij tekenen en schilderen gevolgd. Het knippen uit papier heeft hij van huis uit meegekregen. Zijn vader was knipkunstenaar van beroep.

Voor zijn levensonderhoud is Jan echter tot aan zijn pensioen werkzaam geweest voor de verkeersveiligheid.

Knippen heeft Jan zijn leven lang altijd in meer of mindere mate gedaan. Hij voelde zich echter meer aangetrokken tot tekenen en schilderen. Met een jaargenoot van de academie wordt er al veertig jaar lang nog elke week samen geschilderd.

Al een groot aantal jaren is Jan als conservator verbonden aan het Museum van Papierknipkunst in Westerbork, waar dit jaar ook knipwerk van hem wordt tentoongesteld.

Als zanger werkt Jan regelmatig mee aan concerten in de H. Nicolaaskerk.

Om zijn gevoelens te uiten over de dingen, die hem raken, schrijft hij ook regelmatig een gedicht.

Fotograferen neemt vooral de laatste jaren een grotere plaats in. Hoe mooi is het om na veel geduld bijvoorbeeld de grote karekiet te hebben vastgelegd. Jan is vooral op zoek naar de kleine dingen, waar wij meestal argeloos aan voorbij lopen.

Waar haalt hij de tijd vandaan? Nou, ook voor hem geldt, dat de dag maar 24 uur heeft en hij daarbij ook voldoende tijd neemt voor een goede nachtrust. De rest is tegenwoordig veelal ontspanning.

De tentoonstelling van zijn schilderijen is in de hal van Westerholm van juli t/m september te zien.

De hulpmiddelenkoffer

Door Aadje van Duuren

Tijdens de Algemene Bewonersvergadering 21 april jl. was het inhoudelijke thema de Hulpmiddelenkoffer. Er waren twee bewoners uit de wijk die vertelden hoe zij zichzelf weer kunnen redden met behulp van de artikelen uit de koffer en hoe belangrijk dat voor hen is.

In de zorg zijn hulpmiddelen eigenlijk "stille helden". Dat geldt voor rollators, medicijndispensers, hulp bij het ogen druppelen en het aandoen van steunkousen. Omdat men niet meer op de wijkverpleegkundige hoeft te wachten, behoudt men privacy en de regie van de dag, men kan gaan en staan waar en wanneer men wil!

In Westerholm is er op iedere etage en bij de thuiszorg zo'n koffer. Als u wilt weten wat er allemaal in zo'n koffer zit en iets wilt uitproberen, vraag dan gerust een medewerker. Als het lukt met het door u gewenste hulpmiddel, kunt u dat vervolgens zelf aanschaffen (dat wil zeggen: u houdt uw proefexemplaar en het door u aangeschafte hulpmiddel komt in de koffer!).

Uit eigen tuin

Zorg in het zonnetje met een vers bakkie en cake van 'Miss Bean'

Door Kees Hoogeveen

Westerholm, dinsdagochtend 12 mei 2026

"Kees, er staat een koffiebar buiten. En er zou ook cake zijn", meldt een collega. "Ik ga wel even kijken en het ophalen", antwoord ik. En inderdaad staat naast het Grand-Café op het terras buiten een prachtige zwarte koffiebar op wielen. Boven de koffieapparatuur een lijst met soorten waar je uit kunt kiezen, allemaal met vers gemalen bonen. Een miniatuur exemplaar van Mr. Bean, de Engelse komiek met zijn doldwaze belevenissen, staat vlakbij de glanzende koffiemachine. 'Miss Bean' staat er met grote letters achterop en naast de bar de eigenaresse die blijkbaar genoeg klandizie heeft.

Ditta van der Veer alias 'Miss Bean' voor haar mobiele koffiekraam

Als ik aan de beurt ben, vraag ik om een cappuccino en een koffie verkeerd. "Hoeveel is dat?" vraag ik. "Het is allemaal gratis. De cake ook", glimlacht ze. "Uw Westerholm personeelsafdeling heeft mij in het kader van de "Dag van de Verpleegster" uitgenodigd om de zorgmedewerkers te verrassen met koffie en cake."

Ik vraag vervolgens of zij het leuk vindt om onderwerp te worden voor een stukje in het Huysmagazine en laat haar de laatste editie zien. "Ja hoor, geen probleem", antwoordt ze.

Miss Bean: "Ik doe dit al ruim 10 jaar en waar ik maar kom, word ik vrolijk begroet. Meestal bij feestjes, maar ook bij bruiloften of bedrijven en zelfs wel eens een begrafenis."

Samen met mijn bestelling keer ik even later weer op mijn werkplek terug en genieten we van het heerlijk verse bakkie en een stuk van de caramel noga tulband cake van de Fa. Cosis¹ in Groningen. Ze smaken allebei naar meer. Goud idee zijn we het roerend eens.

Waarom is 12 mei de "Dag van de Verpleegster"?

"The lady with the lamp." Die bijnaam verwijst naar Florence Nightingale, de grondlegster van de moderne verpleegkunde. 's Nachts maakte zij met een lantaarn een ronde langs de diverse (zwaar) gewonde soldaten gedurende de Krim-oorlog die van 1853 tot 1856 op dit schiereiland werd uitgevochten tussen Rusland en een westerse alliantie. Daar viel zij op met haar innoverende ideeën over verpleegkunde, die zij ter plekke deelde met leerling- verpleegsters. Op 12 mei 1820 werd zij in Florence geboren. Sinds 1965 wordt wereldwijd "The International Day of the Nurses" gevierd, ter nagedachtenis aan haar baanbrekende werk. Maar in sommige landen en plekken duurt terugblikken de hele week met wisselende verrassingen/festiviteiten.

¹ Cosis ondersteunt mensen met een verstandelijke beperking of psychische aandoening en met een afstand tot de arbeidsmarkt.

Kennismaken met een medewerker

Beste lezer,

Mijn inschatting is dat u nog niet zo bekend bent met mijn naam in het Huysmagazine. Hopelijk komt daar door deze inzending een kleine verandering in. De redactie heeft mij gevraagd of ik iets zou willen insturen voor deze editie. Als ware huis-, tuin- en keukenschrijver was ik daar natuurlijk meteen enthousiast over. Normaliter zijn mijn schrijfsels – verhalen, gedichten en gedachtenspinsels – alleen voor mijn eigen plezier. Hier en daar heb ik wel wat gedeeld met een select aantal mensen, maar verder dan dat is het nog nooit bij iemand anders in het archief gekomen. Het verzoek van de redactie voelt voor mij als een voorrecht en een eer.

Ik heb nu de kans gekregen om te vertellen wie ik ben en wat mijn link is met Westerholm. Daarvoor gaan we eerst terug naar ruim een jaar geleden. Naar januari'25 om precies te zijn. De schuifdeuren van de hoofdingang gingen langzaam open. Ondanks het bordje om te wachten tot de eerste deur dichtgaat, ging de tweede deur ook al open. Moedig stapte ik de entreehal binnen, een ruimte die u allen bekend is met in het midden de kenmerkende receptietafel. De groene muren en de muurschildering van bloemen, de decoratieve verlichting achter balie, de grijsachtige tegels op de vloer, alles straalde rust, maar bovenal 'welkom'uit. De begroeting was vriendelijk en er werd mij verzocht om plaats te nemen op een van de groene stoelen. Na een goede kop koffie werd ik eindelijk uitgenodigd mee te komen om te bespreken waarvoor ik gekomen was: solliciteren naar roosterplanner. Spoiler: ik kreeg de baan.

Nu, meer dan een jaar later, beoefen ik dit vak nog steeds met plezier binnen Westerholm. Niet alleen mijn werk doet mij dagelijks weer binnenwandelen, maar vooral het groene, bloemachtige welkom. Elke dag is er een warme groet, een lach, een knikje of een gebaar, kortom: een moment van zien en gezien worden. Dat maakt het menselijk, maar ook wenselijk. Het zou toch mooi zijn als we bij alles wat we doen deze warme menselijkheid kunnen tonen. Of we nu vaderen, drummen, muziek luisteren, schrijven, filosoferen, concerten bezoeken of gewoon op de werkvloer een planning aan het maken zijn: het warme zien en gezien worden is een voorrecht en een eer.

Jos Luchtenburg

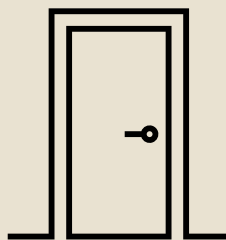
Welkom thuis

Door Jos Luchtenburg

Piepend en krakend gaat de donkere houten voordeur open. De deurbel klingelt zachtjes mee. Het stokje dat de bel moet laten rinkelen, steekt er steeds wat meer onderuit. Oh ja, daar moet ik nog wat op verzinnen. Er komt een dag dat er aangebeld wordt, maar het stokje alleen maar wat lucht verplaatst. Met een zucht stap ik binnen. De nauwelijks hoorbare bel heeft de toon gezet. Mijn voeten veeg ik af aan de mat. Met één been stap ik van de mat, de ander blijft achter en, shit, wéér verschuift die mat. Goedkope rommel. Maar ja, een nieuw begin moet ergens beginnen.

De grote hal voelt nog kil en leeg. Natuurlijk is die wat aangekleed met een kapstok, twee witte Ikea-kasten en een vloerkleed en staan er wat onuitgepakte dozen. Allemaal meegekomen van het oude eind. Aan weerskanten bevinden zich twee ruimtes. De ene leidt naar de eetkamer met keuken, de ander naar de woonkamer met bank. Ik loop naar de keuken, mijn eettafel voorbij. De eettafel waar gisteren nog heerlijk aan gespeeld was. Vandaag ligt in de eetkamer alleen nog wat niet opgeruimd speelgoed, de stoelen blijven de komende dagen leeg. Het lege gevoel herinnert mij aan het lege gevoel in mijn maag. Ik schud de gedachte van mij af en pak wat fruit van de tafel. Of nou ja, fruit. Het zijn koeken geworden, van die hele lekkere. Die vroeger op zondag op tafel werden gezet. Vandaag is er niemand die er ook één wil. Niemand waar rekening mee gehouden hoeft te worden, omdat kinderen niet te veel moeten snoepen. Weer dat lege gevoel. Gelukkig hebben ze niet opgeruimd, gelukkig is de ruimte nog rommelig gevuld.

De simpele, zwarte keuken is wel opgeruimd. Klaar om er weer eens een warme maaltijd te koken. Helaas, dat zal vanavond niet gebeuren, de koeken zijn al op. Langzaam loop ik naar de enige écht ingerichte plek: de boekenkast. Verschillende exemplaren van boeken over filosofie, psychologie, fictie en fantasie nemen hun plek in op de planken van de bruine boekenkast. Die is weliswaar ook van Ikea, maar toch, hij is bruin én zelf gekocht. Mijn hand glijdt over de kaften, zoekend naar een goed boek voor vanavond. Nu is er tijd, nu is er ruimte, nu is er stilte. Mijn oog valt op een klein boekje van Toon Tellegen: 'Welkom thuis'.

‘Honger stillen met 30 jaar oude muziek. Het kan.’

Adiemus, Karl Jenkins en London Philharmonic Orchestra – Adiemus (1995)

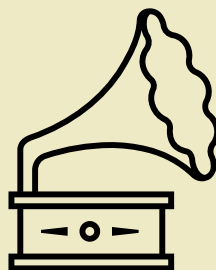
Door Jos Luchtenburg

Vanavond is er, per ongeluk, rust. Maar ja, nu komt de grootste uitdaging. Opeens is er een heleboel mogelijk. Teveel mogelijkheden om mijn ontspannings-honger te stillen. Gedachteloos begin ik te scrollen en mijmer eerst maar even verder over het avondeten. Op een gegeven moment dringt mijn maag toch echt aan tot actie. Hup, in de auto en naar de supermarkt, eten halen.

In de auto zet ik graag mijn eigen muziek op. Nou ja, mijn eigen, het is altijd van iemand anders, maar diegene heeft het publiek gemaakt. Nu is het ook een beetje van mij. Ik zoek naar hét nummer om passend deze tocht naar de supermarkt te maken. Na wat zoeken herinner ik mij een componist die ik vroeger veel heb beluisterd: Karl Jenkins, met name zijn crossover-project *Adiemus*. Ik speel het gelijknamige nummer ‘*Adiemus*’ af, een van mijn vroegere favorieten en bevind mij opeens weer terug in mijn binnenste kamers van vroeger.

Abrupt besluit ik om terug naar binnen te gaan en dat gevoel van vroeger nog eens te creëren. Vanuit de stille oceaan, met een paar aardverschuivingen tussendoor en een helder blauwe lucht kabbelen we, hoopvol, naar het vaste land. Om vervolgens, met oorverdovend lawaai, te pletter te slaan op de enorme schotse rotspartijen. Maar het deert ons niet. Wij kunnen inmiddels al vliegen. Ik stuit op albums na ‘*Adiemus (1995)*’ en geef deze ook kans om bij te dragen aan een soort sentiment en hedendaagse ontspanning. De van origine jazz- en rockmuzikant laat je op een geheel eigenwijze vliegen in zijn project. Gebaseerd op klassieke muziek mét invloeden van jazz en traditionele zang. Het is niet verwonderlijk dat zijn composities vaak gebruikt zijn in films en tv-programma’s.

Hoewel de in de adelstand verheven Sir Karl Jenkins zijn langste tijd op aarde heeft gehad, is zijn werk nog altijd geschikt voor adembenemende en honger-stillende avonden. Het was het eten van een droge cracker in ieder geval waard.

Beatrixhuys warm en in de zomer koel door Moeder Aarde

Door Kees Hoogeveen

“Ja, daar komt het wel op neer”, zegt Johan de Klein, sinds twee jaar als Technische Dienst medewerker werkzaam in Westerholm. “Ze noemen mij ook wel klusjesman” lacht hij. “Ik ben verantwoordelijk voor het functioneren van alle installaties in Westerholm binnen de gebouwen. Meestal als er iets kapot gaat, vragen ze mij eerst. Lukt het mij niet, dan gaan we extern assistentie inroepen.

Maar eerst wat weetjes over de bijzondere bol die we aarde noemen en waar wij allemaal op wonen, wandelen, fietsen, rijden, varen en overheen vliegen.

Heet! Ruim 5000 graden is de geschatte temperatuur in het binnenste van onze planeet. Metaal zou er eenvoudig mee te smelten zijn. Gelukkig zitten we vele kilometers van die hitte verwijderd en die hoge temperatuur daalt gestaag naarmate we vanuit die hete kern geleidelijk terugkeren naar de oppervlakte.

Gaan we voorzichtig om met onze planeet? Daar is nu heel veel over te doen en zou de aarde een mens zijn, dan zou figuurlijk gesproken op dit moment sprake zijn van een “griepje met koorts.” Gelukkig zijn er in een heleboel landen veel initiatieven lopende om de belangrijkste oorzaak van die toestand, te weten de uitstoot van broeikasgassen, te verminderen. En in Westerholm hebben we, als het gaat om ons mooie onderkomen te verduurzamen zeker niet stilgezeten !

Tijd om Johan wat vragen te stellen over het gebruik van duurzame aardwarmte of geothermie in Westerholm.

Wanneer en hoe is daarmee begonnen en wordt het in beide huizen toegepast?

“Mijn voorgangers hebben dat bijna vier jaar geleden bedacht naar aanleiding van de uitbreidingsplannen voor de bouw van het Beatrixhuys. Dat waren de toenmalige Hoofd Facilitair en de Directie, samen met natuurlijk mijn voorganger Ben. Alleen het Beatrixhuys beschikt erover. Het Westerhuys maakt gebruik van lucht vanaf het dak. Daar wordt de warmte uit de lucht getrokken. Beide huizen maken voor het transport gebruik van warmtepompen en die in het Westerhuys reeds ongeveer 12 jaar.”

Het is klaar en operationeel?

“Ja. De aardwarmtetoepassing in het Beatrixhuys werkt goed. We hebben alleen nog wat last van lucht in de leidingen. Maar het gaat de goede kant op. Het is algemeen bekend dat bij warmtepompen in huizen er lucht in de leidingen kan voorkomen, waardoor er soms kleine storingen optreden en je moet bijvullen.”

Welke bedrijven waren bij de realisatie betrokken?

“Het Beatrixhuys is ontworpen en gebouwd door de Firma Plegt-Vos en de opbouw en installatie van aardwarmtegebruik is uitgevoerd door de Firma Albers, samen met nog een partij, te weten Go-Install. Laatstgenoemde heeft de apparatuur ingeregeld om ervoor te zorgen dat alles goed werkt en dat leidingen e.d. op de juiste plekken liggen.”

Beatrixhuys warm en in de zomer koel door Moeder Aarde (vervolg)

Van hoe diep komt het water?

“De warmtepomp (afb.1) van het Beatrixhuys leidt water ongeveer 100 meter diep de grond in, dat wordt daar vervolgens verwarmd tot ongeveer 15 á 16 graden en komt via de lus (afb. 2) weer omhoog. In het Westerhuys daarentegen wordt de warmte onttrokken van de buitenlucht door middel van een unit op het dak.

Hieronder leg ik het basisprincipe van de werking van de warmtepomp uit:

- **Verdampen:** het koudemiddel, aanwezig in een warmtepomp, is een speciale vloeistof die warmte transporteert door te verdampen en te condenseren en neemt warmte op uit de bron (lucht of bodem) en verdampt hierdoor;
- **Comprimeren (samendrukken):** een compressor perst het gasvormige koudemiddel samen, waardoor de temperatuur sterk stijgt;
- **Condenseren:** het hete gas geeft de warmte af aan het verwarmingssysteem (CV water of lucht) en wordt weer vloeibaar;
- **Ontspannen:** het koudemiddel stroomt door een expansieventiel. De druk en temperatuur dalen en het proces begint weer opnieuw.

Zo'n pomp kan in de winter gebruikt worden om de ruimte te verwarmen en in de zomer om te koelen (alleen het Beatrixhuys). Belangrijk voor deze manier van verwarmen is dat je de temperatuur constant probeert te houden; wijzigingen op de thermostaat hebben niet meteen effect. Dit kan wel tot een dag duren. Een warmtepomp houdt dus van een constant ingestelde temperatuur, dan draait hij op zijn best.”

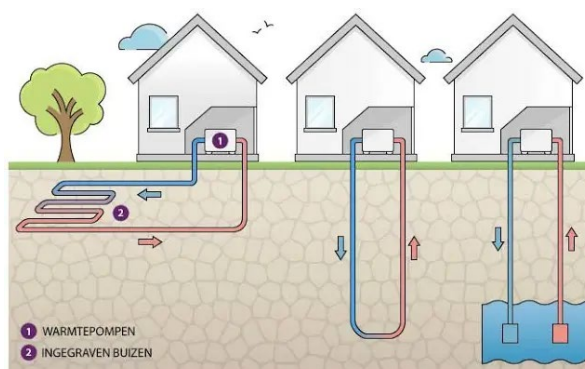
Het is natuurlijk enorm duurzaam.

“Daar gaat het om. Daarom is het ook gedaan”, onderstreept Johan. “Zo min mogelijk uitstoot en zo weinig mogelijk energie opwekken zonder dat je vervuult. En op beide daken liggen zonnepanelen en maken we ook gebruik van een zogenaamde ‘Warmte Terugwinkast (WTW)’ (afb. 3). Een warmte terugwin kast (WTW-unit) is het centrale onderdeel van een ventilatiesysteem dat vervuilde binnenlucht afvoert en verse buitenlucht aanvoert, terwijl het de warmte uit de afgevoerde lucht gebruikt om de koude buitenlucht op te warmen.”

Hartelijk dank Johan. Nog veel succes bij Westerholm!

Afb.1: De warmtepomp in het Beatrixhuys.

Afb. 2: Aardwarmte: voorbeeld van een onder de grond geplaatste lus.

Afb.3: De Warmte Terugwinkast.

Wandeldoel: de Lakenvelder

Door Wilbert Hoffstädt

Als je de wandelroute naar het ooievaarsnest loopt, kun je over het bruggetje gekomen in plaats van naar links ook eens rechtsaf gaan. Ongeveer vanaf Hemelvaart tot diep in het najaar lopen er dan rode en zwarte Lakenvelders van alle leeftijden rond in de weides aan uw linkerhand. Als u de moed kunt opvatten om wat verder te lopen, is het geen probleem hen van dichterbij te zien. Aandoenlijke koeien zijn het met een hoge aaibaarheidsfactor en niet zo uit de kluiten gewassen dat ze het land vertrappen, iets wat voor deze weides wel een risico is en waarom juist zij er staan. Ze zijn van de jonge eigenaar van een loonwerkbbedrijf die hen met veel plezier hier laat weiden.

Naast de Lakenvelder is er soms een Belgisch Blauwe koe te zien, van groter formaat en met de tekening van onze eigen koeien, alleen dan grijsblauw. Net als de Groninger blaarkop is de Lakenvelder een ouderwetse koe, je melkt haar niet uit, maar zorgt ervoor dat ze na een fijn leven op het land - ze redden zich er uitstekend - ook nog voor niet-vegetariërs een doel hebben. De eigenaar liet mij weten dat hij het vlees ook verkoopt. Bij de weide staat een bordje met zijn telefoonnummer. Dat was de afgelopen jaren nuttig, omdat een jonge stier er enige keren in slaagde het fietspad te betreden, terwijl daar menselijkerwijs geen reden voor was.

Zullen we er een wandeldoel van maken?

Westerholm is het vertrekpunt van verschillende wandeldoelen. De routes vindt u in de centrale hal. Kies zelf de route, kort of lang en de bezienswaardigheden!

Inleiding

De stichting Vrienden van Westerholm draagt bij aan het welbevinden van de bewoners van Westerholm en diegenen die vanuit Westerholm zorg ontvangen. Het gaat hierbij met name om financiële bijdragen aan activiteiten die buiten het reguliere budget vallen. De inkomsten van de stichting bestaan uit donaties en sponsorbedragen van diverse bedrijven. De leden van het bestuur zijn actief betrokken bij bijvoorbeeld de concerten, het welkomstbloemetje voor nieuwe bewoners en de jaarlijkse lentegroet. Soms zijn er extra acties en/of attenties. Dit jaar o.a. voor de bewoners van het Westerhuys die lange tijd vanwege afgedekte steigers niet naar buiten konden kijken.

Activiteiten

De stichting kent structurele en incidentele bijdragen aan activiteiten. Onderstaand een overzicht.

Structureel

Vriendenconcerten

Drie tot vier keer per jaar vinden de zogenoemde Vriendenconcerten plaats. Een bestuurslid benadert hiervoor de musici. De organisatie is in handen van het bestuur in samenwerking met medewerkers Westerholm. In 2025 waren de concerten op de volgende data:

29 maart

Duo Bolotny/Sakuma, viool en piano, met werken van o.a. Mozart, Brahms en Händel.

Kinderdansgroep

15 juni

Elina Micheeva en Tetiana Kolisnyk, sopranen, met o.a. Stabat Mater en Ave Maria en de kinderdansgroep, onder leiding van Natali Marchuk met traditionele dans en hiphop.

20 september

Groninger Mozart Winds, met werken van o.a. Mozart, Beethoven en Holst.

15 november

Mengelmoes, o.a. zang, accordeon, fluit, viool en percussie; hedendaagse arrangementen van muziek geworteld in de Nederlandse en Ierse traditie.

Muziek in de huiskamers

Drie keer gaf een accordeonist een live optreden in de huiskamers. Het spelen van bekende melodieën gaf de bewoners een mooi moment van ontspanning.

Extra voorstelling

Dit jaar verzorgden de medewerkers van Westerholm voor de tweede keer een Playbackshow. Bewoners zagen hun verzorgers eens in een andere rol en genoten van hun zangtalenten.

Jaarverslag 2025 Stichting Vrienden van Westerholm (vervolg)

Kerst-/nieuwjaarskaart

Aan het eind van het jaar ontvingen alle bewoners, zorgontvangers buiten Westerholm, Vrienden en sponsoren een kerst-/nieuwjaarswens.

Lentegroet

In het voorjaar kregen alle bewoners een bloemetje als voorjaarsattentie.

Welkomstgroet

Nieuwe bewoners heetten we met een bloemetje welkom bij hun intrek in Westerholm.

Incidenteel onder meer

Spelmateriaal

De stichting leverde een bijdrage aan het aanvullen van de spelmateriaal in de huiskamers.

Attentie

Tweemaal een doosje zoetigheid voor de bewoners die in het Westerhuys achter de steigerschermen zaten.

Levensboek in stripverhaal

Leerlingen van het Harens Lyceum maakten een stripverhaal aan de hand van levensverhalen van bewoners. Het eindresultaat is te zien geweest in Westerholm.

Kaarten met nieuwe wandeldoelen

Wandeldoelen

Het project Wandeldoelen ontving een startsubsidie. Hiermee is een begin gemaakt met het uitzetten van een aantal wandelroutes voorzien van een routebeschrijving, een kaartje en interessante informatie over het wandeldoel.

Heel Westerholm bakt

Bewoners bakten hun favoriete taart. De winnaar ontving een receptenboek voor taarten.

Organisatie

Het – onbezoldigde - bestuur van de stichting bestond uit:

mevrouw J. W. Rutgers-Stoker, voorzitter

mevrouw L.J. Fransen, secretaris

de heer W. A. Hoffstädt, penningmeester

mevrouw E. Bijster-van Brussel

mevrouw M. Diesemer

mevrouw M. Ennes-Boutier

Secretariële ondersteuning

vanuit Westerholm:

mevrouw J. Wierenga-Bos

De kascommissie bestond uit:

Mevrouw E. Poutsma-Smilde

De heer L. Boskma

De Stichting is statutair gevestigd in Haren en heeft de ANBI status.

Kennismaken met het wijkteam

Thuiszorg/wijkverpleging vroeger en nu

Vroeger kwam de wijkzuster, veelal op de fiets, binnen alsof ze familie was. De deur stond al op een kier, de koffie pruttelde. Er werd niet alleen gewassen/verpleegd, ook het sociale stukje was erg belangrijk. De wijkzuster kende niet alleen je medische dossier, maar ook de burens, de hond, er kwam van alles langs in gesprekjes.

Tijd leek toen een rekbaar begrip. De agenda zat in je hoofd of op een papiertje tussen je boodschappenlijstje. Vroeger had je tijd, nu is er precisie (niet negatief bedoeld natuurlijk). Ergens in het midden zit de ideale wereld. Bijvoorbeeld een zuster die snel is met kousen aantrekken en dan toch even blijft voor een praatje of grapje .

Tegenwoordig komen we binnen met een Ipad, we verlenen onze hulp, rapporteren bij de bewoner "alleen nog bijzonderheden" en vinden dan ergens nog ruimte voor dat praatje of grapje. Voor sommige bewoners zijn wij de enige persoon die ze zien op die dag.

Maar of het nu vroeger of nu: thuiszorg blijft mensenwerk en zolang er nog collega's zijn zoals die van ons team, die zeggen "Zal ik nog even uw kussen opschudden?" met een glimlach, komt het zeker goed.

Westerholm is in 2003 gestart met alarmering in de wijk, vervolgens kwam er in 2005 overbruggingszorg voor bewoners die in Westerholm wilden gaan wonen. Dat begon met één bewoner en langzaam werden dat er meer. We hadden toen een oude Ford Fiesta. Ook werd begonnen met maaltijdenvoorziening, eerst voor één of twee personen. De maaltijd werd door het wijkteam op de fiets gebracht. Toen het er meer werden, ging het met de oude Ford, wij deden dat naast ons werk in de thuiszorg.

In 2010 kwamen er twee vaste routes en werd het eerste echte thuiszorgteam gevormd met een teamleider. Sommige van ons huidige team zijn echte oudgedienden! Mag ik jullie even voorstellen:

Kennismaken met het wijkteam (vervolg)

Sijka van der Vorst

Tijdens mijn opleiding liep ik stage bij Westerholm, ik heb er vakantiewerk gedaan en na het behalen van mijn diploma kreeg ik een vast contract. Dat is inmiddels **38 jaar** geleden. De afwisseling qua zorgvraag, de verschillen in bewoners, het idee dat iemand thuis kan blijven wonen met onze hulp en weer tevreden is als we weggaan, dat vind ik mooi/belangrijk. Verder geniet ik van mijn gezin en ben een trotse oma.

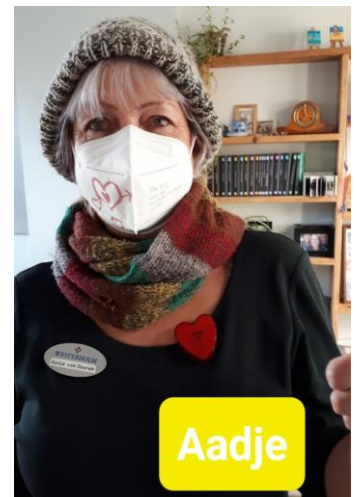

José de Haan Brik

Ik werk al **27 jaar** in Westerholm. Eerst in het Irenehuys en vanaf 2010 in het Wijkteam. Met mijn collega's Sijka en Henriette werk ik het langst, wij horen bij het interieur, haha! Omgaan met ouderen, een band opbouwen – voor sommige bewoners zorgen wij heel lang - zelfstandig werken en dan in al die mooie huizen komen, heerlijk in de buitenlucht tussen de zorgmomenten door en tot slot improviseren bij calamiteiten, dat maakt mijn werk leuk en waardevol. Een mooi verhaal is wel dat we 15 jaar geleden een kleine yorkshire terriër moesten uitlaten, "Kirby", dat deden we toen nog! Privé ben ik met mijn gezin bezig, buiten zijn, lezen en Aerobics.

Aadje van Duuren

Ik ben vanaf 2010 betrokken bij het wijkteam, alweer ruim **16 jaar**. Ik heb altijd gevoeld dat ik op mijn plek was. Met een klein team is het een grote uitdaging om structuur te bieden in de zorg, maar weet u: we gunnen elkaar wat en staan voor elkaar klaar, werk of privé. De palliatieve zorg is vooral mijn roeping, mooie gesprekken voeren en meedenken met alles regelen, zodat men thuis kan overlijden. Als dat weer gelukt is, voel ik me dankbaar. Er zijn wel een aantal taken die ik naast de routes doe, maar de Herdenkingsdienst is voor mij toch wel een hoogtepunt in het jaar. Dat klinkt misschien raar, maar ik krijg er veel energie van. Alles mooi maken, gesprekken voeren. emoties delen. Het team dat dit organiseert is een heel fijn team. Thuis zijn we de vier musketiers: Pink (rode kater), Djuna (hond), Jan en ikzelf.

Kennismaken met het wijkteam (vervolg)

Melanie v d Plaats

In 2019, **7 jaar** geleden, kwam ik als stagiaire VP in het wijkteam. Dat was best spannend, ik was jong en alles was nieuw en onbekend: de werkwijze, het team en de bewoners. Het fijne gevoel dat ik welkom was, is nooit meer weggegaan. Een half jaar later haalde ik mijn diploma VP en sindsdien werk ik als collega in het wijkteam. Geen dag is hetzelfde, iedereen heeft zijn eigen verhaal, de gesprekken daarover zijn mooie momenten. Soms zijn er ook moeilijke of verdrietige situaties, juist die afwisseling en dan iets kunnen betekenen maken het werk zo waardevol. Het zelfstandig werken en het persoonlijke contact maken dat ik nog steeds met plezier naar het werk ga.

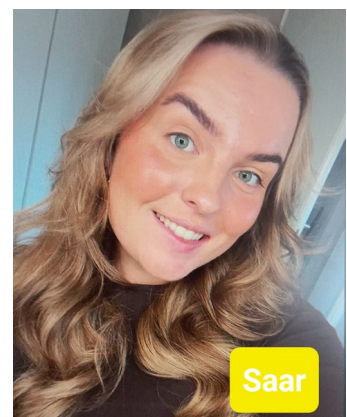

Miranda Lanting

Ik ben getrouwd met Erwin, we hebben twee prachtige kinderen. Van jongs af aan wilde ik al graag in de zorg werken omdat dat het mooiste/leukste is, wat er is. Ik werk nu **2 jaar** bij Westerholm. Het 1e jaar werkte ik op de 2e etage in het Irenehuys, maar toen er een vacature kwam in het wijkteam ben ik overgeplaatst. Het wijkteam is klein, maar we staan altijd voor elkaar klaar en helpen daar waar nodig, zodat de continuïteit van zorg voor bewoners gewaarborgd blijft. Bewoners vinden het nog steeds niet fijn als er onbekenden in hun huis komen. Ook zorg op maat vind ik belangrijk en dat beetje extra wat je kan geven/doen, een knuffel, een band opbouwen. In mijn vrije tijd wandel ik graag met hondje Balou en breng ik veel tijd door met mijn paard Noralin, dat doe ik samen met mijn dochter.

Saar Pietens

Ik ben 29 jaar en sinds ruim een **half jaar** werkzaam in het wijkteam. Hiervoor heb ik met veel plezier bij de politie gewerkt. Ik ben VP in opleiding en leer elke dag heel veel. Het mooiste vind ik het contact met de bewoners omdat je merkt dat je door iets heel kleins iemands dag nét wat beter kunt maken. Ik ben moeder van twee kleine kinderen, dus daarmee heb ik het al net zo druk en onvoorspelbaar als op een goede/leuke werkdag. Ik heb leuke vriendinnen, fitness graag en doe leuke dingen met mijn gezin. Ik heb het reuze naar mijn zin bij Westerholm, als je me een keer ziet lopen, spreek me gerust aan.

Wij vormen een leuk team! Samen bedanken wij de collega's die voor ons invallen als dat nodig is, Annemarijn en de seniorverpleegkundigen.

Vogelhuysjes rondom Westerholm

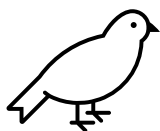
Door Michel van den Bogaert (Nestkastcoördinator Energiek Maarwold)

Dankzij duurzaamheidsclub Energiek Maarwold gaat het voorjaar nog een stukje feestelijker worden: rond Westerholm zijn maar liefst acht nieuwe nestkastjes opgehangen! En niet zomaar kasten – nee, voor allerlei soorten is er wel een fijn onderkomen te vinden. Van koolmezen en roodborstjes tot huismussen en zelfs voor zeldzamere gasten als de boomkruiper of de beeldschone gekraagde roodstaart is er een plekje gereserveerd.

Wie een wandeling maakt langs Westerholm, ziet de kasten op strategische plekken hangen. Bij de ingang van het Westerhuys wacht een knus kastje op een roodborstje, terwijl bij het terras naast het Grand Café twee huismussenkasten dicht bijeen hangen – want die vogels houden van gezelligheid en de beschutting van de heggen. Aan de noordzijde van het parkeerterrein is een kast speciaal voor de gekraagde roodstaart, die hier de dichte achtertuinen in kan duiken. En wie even doorloopt naar het Beatrixhuys, ziet mooie oude bomen met een halfopen kast voor roodborstjes en een kast met de ingang aan de achterzijde voor boomkruipers, waarvoor de linde een perfecte plek biedt.

Ook bij de oprijlaan naar de hoofdingang en in de binnentuin tussen het Irenehuys en het Westerhuys zijn kasten te spotten, klaar voor koolmezen of huismussen. Dit mooie project is mogelijk gemaakt door een subsidie van de gemeente en maakt deel uit van een groter plan: in het totaal komen er nog 50 nestkasten bij de 40 die Energiek Maarwold al had hangen. De kasten, gemaakt door zorgboerderij De Mikkelhoort, zijn voorzien van een waterdichte dakbedekking, zodat ze jarenlang meegaan! Zo kan iedereen in Maarwold nog lang genieten van nog meer vogelzang – zonder dat er gevoed hoeft te worden, want deze vogels redden zich prima!

Dus: ogen en oren open tijdens de volgende wandeling, want wie weet spot u als eerste een nieuwe bewoner!

Wat groeit en bloeit er in de tuin?

Door Linda Goes

De tuin van Westerholm is mooi in alle seizoenen. In de zomer beleven veel planten hun hoogtepunt. Ze staan te stralen in de zon en leveren voedsel voor talloze vlinders en bijen. De planten die we vandaag in het zonnetje zetten, leveren een bijzonder lange bijdrage aan dit tuinplezier!

Liriope muscari

Liriope muscari of leliegras is een laagblijvende plant met lang smal blad die aan het eind van de zomer gaat bloeien met hoge paarse aren. Daardoor is het een leuke aanwinst in de border: het is een goede bodembedekker die lucht geeft aan de beplanting, terwijl de paarse aren kleur toevoegen op een moment dat veel planten richting de winterrust gaan. In milde winters is de plant bovendien wintergroen.

De bloeiwijze doet denken aan die van blauwe druifjes en dat is ook terug te zien in de toevoeging muscari die daar naar verwijst. Bij Westerholm staan ze naast het pad, waardoor er goed zicht is op de kleine bolletjes. De Nederlandse naam leliegras zorgt soms wel voor verwarring. Want hoewel de plant er wel op lijkt, is het geen grassoort. En ondanks enige verwantschap is het ook geen officiële leliesoort.

Voor de gemiddelde tuinier of plantliefhebber zal het niet veel uitmaken. Ze genieten gewoon van de vele goede eigenschappen van deze leuke plant!

Wat groeit en bloeit er in de tuin? (vervolg)

Phlomis russeliana

Er was een tijd – nog niet zolang geleden - dat tuiniers massaal afstand namen van geel en oranje in de tuin. Paars, blauw en wit werden de favoriete kleuren en daar paste geel absoluut niet bij, zo was de gedachte. Gelukkig is het tij weer aan het keren, want een vleugje geel of oranje haalt juist de andere kleuren in een tuin enorm op! Kijk maar eens wat het zachte geel en het mooie silhouet van brandkruid (*Phlomis russeliana*) doet in een tuin. Het vormt een harmonieus contrast met de kleuren en bloemhoofden van bijvoorbeeld zonnehoed en aster.

Het is trouwens ook een plant die een onmisbare bijdrage levert aan het wintersilhouet van een tuin. De sterke, opgaande bloemstengels vormen etagevormige bloemkransen die later als decoratieve zaaddozen zichtbaar blijven aan de plant. Net als siergrassen geven ze in de winter structuur aan de tuin en zijn ze prachtig met een laagje dauw, rijp of sneeuw erop.

Wat groeit en bloeit er in de tuin? (vervolg)

Ribes rubrum

Ribes rubrum, beter bekend als de rode aalbes is een redelijk vroegrijpende bessensoort. Al in het vroege voorjaar verschijnen witte bloemtrossen, die later uitgroeien tot rode, frizsure bessen. Ze zijn heerlijk om zo van te snoepen, maar door hun heldere kleur ook leuk als garnering bij tal van gerechten en toetjes. Naast rode aalbessen zijn er ook witte en roze varianten, hoewel je die minder vaak ziet.

De aalbes is familie van de zwarte bes en kruisbes, eveneens bessen die bekend staan om hun goede voedingswaarde en hoge vitamine C gehalte. Ze staan naast het pad, zodat bewoners en passanten er makkelijk van kunnen snoepen tijdens het wandelen. Ik gebruik regelmatig het woord 'plukgeluk', wat voor mij het beste omschrijft welk gevoel ik krijg van dit soort kleine geluuksmomentjes.

Wij mensen zijn trouwens niet de enigen die genieten van de zurige rode kraaltjes. Ook vogels zoals merels zijn er dol op. Reken maar dat de hoveniers van Bartelds regelmatig door vogels verspreide zaailingen tegenkomen tijdens het wieden!

Uit eigen tuin

De populaire Boekenkar van Noordlaren

Door Kees Hoogeveen

Wie zich wandelend, fietsend of met een ander vervoermiddel van Haren naar Zuidlaren verplaatst, passeert het mooie dorp Noordlaren. In de winter steevast landelijk bekend vanwege de daar aanwezige IJsvereniging 'De Hondsrug Noordlaren.' Als het kwik onder nul duikt en de vorst wat aanhoudt, barst de strijd met de concurrenten los wie de eerste marathon op natuurijs mag organiseren. Seizoen 2025/2026 was het Winterswijk die met de eer ging strijken. Maar er bevindt zich in Noordlaren iets heel anders, wat de landelijke pers wel nooit zal halen: een boekenkar die midden in het dorp even voor de Bartholomeuskerk staat. Voorbijgangers kunnen hier gratis twee uitkiezen of een boek dat ze uit hebben, in de kar terug zetten. "Wij zijn erg blij met uw ingebrachte boeken. Maar we willen wel graag gangbare hedendaagse literatuur. Wij "oudjes" gaan met onze tijd mee! Uw boeken zijn nog steeds van harte welkom!", aldus Grietje.

Grietje, vertel ons eens over de kar.

"Mag ik mij even kort voorstellen: ik ben Grietje Vrieling (afb 1) en woon in Noordlaren. Jullie vrijwilliger Kees Hoogeveen kwam ik 's ochtends op 29 april bij de kar tegen. Op dat moment was ik bezig om er nieuwe 'leesregels' (afb. 2) op te plakken. Hij vroeg of ik er iets meer over wilde vertellen. Vijf jaar geleden zou de kar uit het straatbeeld verdwijnen, omdat degene die het beheer tot dat moment deed, ermee ging stoppen. 'Stichting Dorpshuis de Hoeksteen' heeft hem toen geadopteerd. Samen met vrijwilligers hebben we hem opgeknapt en weer in gebruik genomen. Ik doe het grootste deel van het beheer. Bij nood springen de andere vrijwilligers bij als ik er niet ben."

Hoe vaak vullen jullie de voorraad aan?

"Wij vullen de kar naar behoefte als dit nodig is en putten dan uit de voorraad boeken die we in het magazijn van Dorpshuis 'Hoeksteen' aanhouden. Dat is aan de overkant van de straat. Diverse mensen doneren boeken, die we daar opslaan. Maar mensen laten ook boeken in de kar achter. Ze staan niet op alfabetische volgorde en soms proberen we ze in categorieën in te delen, maar dat lukt niet altijd."

Gebeurt er wel eens iets bijzonders met de kar?

"Vorige zomer is op een nacht geprobeerd om de kar in brand te steken door onder de kar boeken uit hun kaft te rukken en in de fik te steken. Boeken lagen op straat en bij de burens hadden ze geprobeerd om ze door de ramen te gooien. Gelukkig heeft de kar het overleefd. Er zijn ook mensen die niet zulke nette boeken in de kar zetten. Soms ook lesmateriaal. Dat gaat naar het oud papier. De opbrengst daarvan gaat in de kas van het over twee jaar te organiseren dorpsfeest, dat om de vijf jaar in Noordlaren wordt gehouden."

De populaire Boekenkar van Noordlaren (vervolg)

Wat is jouw favoriete boek?

“Dat heb ik niet. Ik lees alles wat interessant is. Wel vinden we het belangrijk dat er wat kwaliteit op de plank komt.”

Zie je wel eens een bekende Nederlander tussen de boeken snuffelen?

“Nee, die heb ik hier niet gezien of gesproken. Maar een dorpsgenoot, streektaalschrijver en dichter in het Gronings, Jan Siebo Uffen, tref ik regelmatig. Wij praten dan over ons mooie Noordlaren.

Leuk om het wel en wee van de kar in het kort met jullie te delen en misschien zien we jullie een keer bij de boekenkar. Iedereen in Westerholm allemaal een mooie zomer toegewenst! Hartelijke groet, Grietje.”

Dankjewel Grietje. Veel succes verder met de kar!

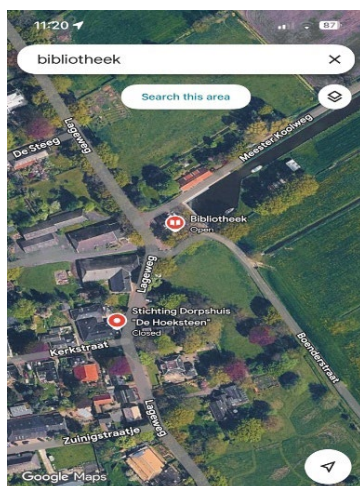
En tussen twee haakjes: gebruikt u wel eens Google Maps? Tik dan eens ‘bibliotheek’ (afb. 3) in het zoekveld. Dan ziet u in Noordlaren de boekenkar aangegeven als bibliotheek en...hij is open.

Afb. 1

Afb. 2

Afb. 3

De landbouwhuishoudkundige school

Door Eppo van Koldam

Als u vanuit Westerholm een wandelroute kiest richting de Ruitersteeg komt u door het terrein van de vroegere Landbouwhuishoudkundige school. Tegenwoordig zouden we spreken van de Hogere Landbouwschool. We moeten die school niet verwarren met de later in de directe omgeving opgerichte Theda Mansholtschool. Dat was een landbouwhuishoudschool. De beide scholen hebben niets met elkaar te maken.

De Landbouwhuishoudkundige school werd opgericht vanuit de universiteit in Groningen. Grote initiator was professor Herman van Hall. Hij was een groot voorstander van praktijkgericht onderwijs. Na een korte opstapperperiode werd in 1844 aan de Rijksstraatweg in Haren een lesgebouw gesticht met daarachter een boerderij. Dit is het pand op de afbeelding. De school mocht aanvankelijk rekenen op een grote belangstelling. Zelfs de koning kwam hier in 1852 op bezoek. Er werden proeven gedaan met landbouwgewassen. En men importeerde schapen en varkens van elders om de kwaliteit van de veestapel te verbeteren. Toch ging het al vrij snel mis, de school paste niet in de landelijke visie op het landbouwonderwijs. In 1869 werd de school in Haren alweer gesloten. Het lesgebouw werd versmald en in gebruik genomen als woning bij de boerderij. Die situatie duurde tot 1923.

In 1923 vond een verkaveling van het terrein plaats. De gemeente Haren kreeg het hoofdgebouw, dat toen bekend stond als Huize de Landbouw en maakte er een verenigingsgebouw van. Aan beide zijden van het gebouw werd een dubbele woning gebouwd en helemaal op het achterterrein aan de Westerse Drift een nieuw boerderijtje. Dit boerderijtje was bereikbaar via een eigen opgang vanaf de Rijksstraatweg. In de oorlog deed het hoofdgebouw dienst als distributiekantoor. Vervolgens kreeg het gebouw andere bestemmingen, zo was het onder de naam Maria Christina in gebruik als kindertehuis. Tegenwoordig is het een kantoorgebouw met als naam Maartensstee.

Wat zien we nu van dit alles nog terug? Allereerst uiteraard het kantoorgebouw. Het boerderijtje aan de Westerse Drift was jarenlang in gebruik bij de bloemist Uiterwijk. Inmiddels is het alweer geruime tijd geleden afgebroken en vervangen door woningen, maar een restant van het toegangsweggetje is er nog. Dit is het paadje tussen de Rijksstraatweg en de Beatrixlaan. Direct ten zuiden van dit paadje staan drie identieke dubbele woningen. Die zijn eind jaren '70 gebouwd op het achterterrein van de school. De Beatrixlaan is toen een stukje verlengd richting de Ruitersteeg.

Terugblik op de herstelwerkzaamheden van het Westerhuys

Door Bunna Arends

Meer dan een jaar geleden, in april 2025, werd er een begin gemaakt met de hoognodige herstelwerkzaamheden van het Westerhuys. Allang was duidelijk dat het vochtprobleem dat zich een paar jaar eerder bij een aantal balkons had voorgedaan en onoplosbaar bleek, niet daartoe beperkt bleef en dat ook de buitenmuren niet waterdicht waren. Het beantwoorden van de vraag, wie verantwoordelijk was voor het ontstaan van deze problemen, had de nodige tijd gekost, maar toen over de financiële gevolgen goede afspraken waren gemaakt, kon aannemer Plegt-Vos aan de slag.

Op 17 april 2025 vond er een voorlichtingsbijeenkomst plaats voor de bewoners van het Westerhuys, waar Plegt-Vos uitlegde wat hun te wachten stond. In de Nieuwsbrief April staat daarover het volgende:

Samenvattend betekent dit dat Plegt-Vos de gevel gaat demonteren en vervolgens door middel van een nieuw gevelsysteem de bestaande vochtproblemen gaat herstellen. De werkzaamheden gebeuren van buitenaf. Dit is een ingrijpende klus voor de bewoners van het Westerhuys. Om deze werkzaamheden zo dragelijk mogelijk te maken zijn de werkzaamheden in fases opgedeeld.

De werkzaamheden zullen overlast met zich meebrengen in de vorm van: geluidsoverlast, vermindering van privacy in de woning, u kun tijdelijk geen gebruik maken van uw balkon en uw kozijnen worden tijdelijk afgeplakt omdat deze beschermd worden.

Aan de bewoners werd uitgelegd, dat de noordzijde als eerste zou worden aangepakt, vervolgens aansluitend de westzijde, de zuidzijde en tenslotte de oostkant. Voor iedere fase werd een tijdschema bijgeleverd, waarin werd vermeld wanneer de steigers zouden worden opgebouwd en weer afgebroken. De aannemer gaf in de Nieuwsbrief aan dat er door onvoorziene omstandigheden wijzigingen in de planning zouden kunnen komen.

Tijdens de bouwvakperiode in de zomervakantie werden de steigerdoeken verwijderd, maar veel soelaas bood dat niet. De meeste bewoners konden hun balkon nog steeds niet gebruiken en leefden in onzekerheid over hoe lang dit allemaal nog ging duren. In september werd het sommige bewoners te machtig: ze zeiden langzamerhand het gevoel te hebben opgesloten te zitten in hun appartement en werden steeds ongelukkiger vanwege de enorme herrie en de onvoorspelbaarheid van wat hun elke dag te wachten stond.

Intussen deden de medewerkers van Westerholm hun best om de bewoners afleiding te bezorgen, hen uit te nodigen voor een kopje koffie samen om hun leed te kunnen delen, bewoners werden individueel bezocht, de Vrienden van Westerholm bezorgden alle bewoners mooie bloemen. Familieleden van bewoners trokken aan de bel: hoe lang ging dit allemaal nog duren?

Terugblik op de herstelwerkzaamheden van het Westerhuys (vervolg)

De Bewonersraad dacht met de directie van Westerholm mee over maatregelen tot bespoediging van het herstelproces en over compensatie voor de bewoners vanwege alle overlast. Al deze initiatieven werden gewaardeerd, maar losten het echte probleem natuurlijk niet op.

Het was duidelijk dat medio oktober ook niet gehaald zou worden, het streven werd om vóór Kerst alle werkzaamheden aan de noord-, west- en zuidkant afgerond te hebben en in januari als laatste de noordgevel, waar niet zo heel veel aan mankeerde, te herstellen. In februari zouden dan alle steigers en het omliggende bouw materiaal opgeruimd kunnen worden.

Het was duidelijk dat de aannemer nu echt alles op alles ging zetten om deze planning te halen, de onzekere factor was het weer: zouden herfststormen en regenbuien nog roet in het eten gaan gooien? Gelukkig gebeurde dat niet, deze keer werd de planning gehaald. De bewoners van het Westerhuys konden zonder overlast Kerst vieren met een heerlijk kerstdiner en een ruime financiële compensatie van de directie. De rust was eindelijk weergekeerd.

Het herstel van de noordgevel leverde geen problemen en nauwelijks nog overlast op, in maart waren de laatste steigers, de Pixi, de bouwkeet en uiteindelijk ook de bouwplaten verdwenen en kon de natuur haar herstelwerk gaan verrichten.

Muziek helpt om dichterbij jezelf te komen

Door Janneke Geurts

Ik heb altijd graag gezongen en in allerlei koren gezeten. Naast 'een mooi geluid proberen te maken', raakte ik gefascineerd door wat een lied nog meer teweeg kan brengen. Het kan deurtjes in je hart openen en je dichterbij je diepste zelf brengen. Het kan je opvrolijken, steunen, troosten, ontspannen, bij je herinneringen brengen en je aanzetten tot het vertellen van je eigen verhaal. Muziek 'van vroeger' kan mensen met geheugenproblemen (even) terugbrengen naar hun vertrouwde zelf. Een lied kan angst en pijn dempen of eenzaamheid doorbreken. Al deze dingen heb ik ervaren bij mensen voor wie ik heb gezongen in Westerholm.

Zo kwam ik wekelijks bij een mevrouw van over de honderd, die haar leven lang in koren had gezongen. Hoewel ze behoorlijk dementeerde, konden we samen nog prima duetten van Schumann zingen!

Een mevrouw die al drie weken niet gesproken had, begon weer te praten nadat ik 'Aux Champs Elysees' voor haar gezongen had. Ook zong ik voor een hele onrustige mevrouw, in de hoop haar rustig te krijgen voor het slapengaan. Met een man van 96 jaar maakte ik zelfs een heuse theatervoorstelling voor alle bewoners. We anonimiseerden zijn persoonlijke levensverhaal tot een sprookje dat ik voorlas en hij begeleidde het zelf op de piano, in jazz, zijn grote passie. In de huiskamers kreeg ik mensen in beweging door eerst voor hen te zingen en daarna te bevragen. "Waar was het tuinpad van úw vader?" heeft tot menig mooi groepsgesprek geleid.

Tijdens de corona pandemie verhuisde ik tijdelijk naar het buitenland. Nu ik weer terug ben, zou ik mijn stem graag weer laten horen. Mijn repertoire bestaat vooral uit Nederlandse, maar ook uit Franse en Portugese luisterliedjes. Ik heb mooie begeleidingsmuziek bij me, veelal piano. Samen kijken we wat bij u past en of u zelf zou willen meezingen. Er mag natuurlijk ook familie bij zijn.

Benadert u mij gerust en vrijblijvend via 06-272 38 270 of janneke@frensgeurts.com. Ik heb ook een website www.jannekegeurts.com.

Gedichtenminiaturen

Door John Lahr

CEES NOOTEBOOM

Een kennismaking met de dichter: Cees Nooteboom. Een kennismaking met iemand kent soms verrassingen. Zo is het mij vergaan, nadat ik een interview las met de dichter Cees Nooteboom. Ik had natuurlijk wel van hem gehoord, het is een bekende naam in de Nederlandse literatuur, maar hij was voor mij toch altijd op de achtergrond gebleven. Ik denk dat ik hem beter heb leren kennen en daar wil ik iets over vertellen en over enkele van zijn gedichten natuurlijk.

Tijdens zijn verblijf op het Spaanse eiland Menorca, tijdens de coronaperiode, schrijft hij enkele gedichten die over “oorlog” gaan. Hij was niet van plan daarover te schrijven, maar het bekijken van berichten, foto’s e.d. uit die tijd inspireerden hem tot het schrijven ervan. De fascinatie die op zijn moment ontstaat, wordt begrijpelijk als je bedenkt dat zijn vader in de oorlog is omgekomen. Een van de gedichten die dan vanzelfsprekend ontstaat, is het volgende:

*Dat had hij in de oorlog gezien, verslagen
soldaten bij hun aftocht, bang, vuil, de monden
die zo hadden gezongen toen ze kwamen,
nu gesloten. Over triomf hadden ze gezongen,

hun kleine levens plotseling groot geworden,
voorzien van een nieuwe toekomst, van slachtoffers,
anderen om te mishandelen, de achterkant van de spiegel,
nu weer omgedraaid, de nood van het lot.

Hij kon zich dat goed herinneren, vernederde ruggen
die hij nu weer zag, hij was geen leger meer maar
voelde de les, zoals een konijn de straf van de jager,
een maatregel zonder pardon, en

Alles voorbij.*

Gedichtenminiaturen (vervolg)

Hoe meer je weet over belangrijke gebeurtenissen die bij het leven van een dichter horen, des te dichter kom je bij zijn poëzie !

De dichter schetst hier in de paar regels hoe een nederlaag voelt voor een soldaat die terugkeert uit de oorlog. Laten we nog even wat langer stilstaan bij het laatste couplet. De dichter spreekt over een herinnering, hij heeft in gedachten een beeld van wat hij gezien heeft: “vernederde ruggen”. We kijken met hem mee en kunnen ons dat voorstellen. Daar lopen ze, van marcheren is geen sprake meer. De 2^e stap die de dichter zet, is dat hij zich verplaatst in de soldaat. Hij schrijft ook op: ‘**hij** was geen leger maar voelde de les’. De dichter vereenzelvigd zichzelf met de soldaat. Hij voelt wat de soldaat moet voelen: de verloren strijd. De 3^e stap is: de dichter maakt een vergelijking: zoals een konijn de straf van de jager. Een goede vergelijking, zeker, want ook het konijn ontkomt niet aan de dodende jager. De nederlaag is definitief en hij besluit “het is een maatregel zonder pardon.” Er is geen kans op een goede afloop. Dan volgt een witregel en zegt hij: “Alles voorbij”. De hoop op een goede afloop, het optimisme van het begin is verdwenen.

Wat een trefzekere verwoording van een verloren oorlog, denk ik dan. Dat zo zeggen kan alleen een dichter.

Als ik het interview verder lees, merk ik dat het woord “herinnering” de basis vormt voor zijn dichtkunst, zijn poëzie. Hij zegt daarover: “Het zijn allemaal beelden in mijn hoofd die uitmonden in gedichten. Mijn poëzie is nooit ontstaan met een vooropgezet plan. Ineens moet ik iets opschrijven. Het overkomt me. Ik lijk even in een andere wereld te komen.” Hij vindt dat zelf vreemd, maar zo vreemd is dat misschien ook niet. Dromen we niet allemaal zo nu en dan niet weg in een andere “werkelijkheid”, zonder dat we het willen?

Nooteboom zegt dat zijn poëzie niet ontstaat uit een vooropgezet plan. Ineens moet hij iets opschrijven. Een mooi talent als je zoiets kunt zeggen. Vindt u ook niet?

Schiermonnikoog is het 2^e eiland waar Nooteboom graag verblijft. Schiermonnikoog is ook voor mij een bekend eiland en ik herken direct een aantal dingen uit het gedicht: het licht, het geluid van vogels, de resten van zeedieren, schelpen die aanspoelen en : “De Balg”, het einde van het eiland, waar zand in water overgaat en Rottumeroog zichtbaar wordt.

Ook dit gedicht heeft weer die merkwaardige afsluiting: drie kwatrijnen van vier regels en een korte afsluiting.

Gedichtenminiaturen (vervolg)

*Terug naar het eiland waar de woorden het eerste
verschenen uit de koffer met letters
die ik een leven lang voort zeul. Wind, het eerste licht,
de ochtend vol gesprekken van vogels, de karekiet, kluut
fuut, taal die ik niet spreek, die ik hoor.
Wie ik zie heeft geen substantie, eikapsels op het strand,
gelakte pantsers van verdwenen dieren, sterrog,
tepelhoren, en daartussen de geesten,
de doden uit mijn gezelschap, onzichtbaar
naast me op weg naar de Balg waar het land
wordt van water, een glanzend oppervlak
waarop ze lopen naar het woord
van de einder.*

De dichter spreekt beeldend over zijn dichterschap. We zien hem langs het strand lopen. Hij praat tegen zichzelf: als iemand die al een leven lang een koffer met letters, niet met zich meezeult, maar voort zeult. In het “voort” zit weer de gedachte van “tijd”, van levensloop. De tijd staat nooit stil, je moet altijd voort.

De dichter is omgeven door de natuur, maar spreekt de taal van zijn omgeving niet. Al die vogelgeluiden horen bij de omgeving, er worden veel gesprekken tussen de dieren gevoerd, maar de dichter is toehoorder, geen deelnemer. Toch is hij niet alleen: hij denkt aan al die andere dichters die ook in het interview genoemd worden: Nijhoff, Slauerhoff, Lucebert, Campert en Hugo Claus en vele anderen. Het zijn “geesten” die hem vergezellen, met wie hij zich verwant voelt; tijdgenoten die het dichterschap ook met zich mee (gedragen) hebben.. Hij ziet ze als het ware lopen op het glanzend oppervlak dat hij voor zich ziet, daar waar het zand eindigt en de zee begint. Voor het woord “einder” kun je hier denken “de oneindigheid”. De zee houdt niet op, zover als je kijkt. Zo lees ik dit gedicht.

Cees Nooteboom is vorig jaar overleden.

Ikjes

Door Betty Holtkamp

Een ikje is een korte persoonlijke anekdote of ervaring, vaak met een grappige, ontroerende of verrassende wending.

Een koopje

Ik bel de winkel of de elektrische deken uit de aanbieding er nog is. Ze hebben er nog één. Ik laat hem achteruit leggen, vanavond kan ik hem met mijn man wel even ophalen. Hij zet mij af voor de winkel. "Ik pik je zo aan de overkant weer op." 't Is koopavond en druk. Eindelijk ren ik met mijn buit naar de overkant. Gelukkig staat hij er nog! Ik ruk het portier open en smijt het pak op de achterbank. "Hé hé, sorry dat het zo lang duurde, maar er stond zo'n lange rij voor de kassa!" "Dag mevrouw", hoor ik een vreemde stem naast mij zeggen. Een wildvreemde kerel! "O sorry", stamel ik, "ik geloof dat ik verkeerd ben!" ik gris het pak van de achterbank en vlucht de auto uit. Een mevrouw, die net in wil stappen, kijkt mij verbaasd aan.

Nu zie ik het pas, 't is dezelfde kleur en type auto, erachter staat die van ons. Ik zie mijn man schuddend van 't lachen achter het stuur zitten. "Je kon het wel warm hebben", zegt hij doelend op mijn knalrode hoofd. "Ach hou toch op", mopper ik. "ik ben me doodgeschrokken!"

"Waar heb jij die deken eigenlijk voor nodig, volgens mij krijg jij het zonder zo'n ding ook wel warm!"

Doe-het-zelf

Het is zaterdag en zoals zo vaak op een vrije dag is het slecht weer. Echt een dag om in huis te gaan klussen. Op dat idee zijn meer mensen gekomen ontdek ik in de doe-het-zelf zaak. Ik sta in de rij voor de kassa, natuurlijk weer de verkeerde!

De man vóór mij heeft een kar met gezaagde plankjes. De jongen achter de kassa probeert achter de maten te komen. Het grote boek wordt erbij gepakt. De man weet zelf niet meer wat hij heeft laten zagen. Er wordt een meetlint bijgehaald.

De rij voor de kassa wordt steeds langer, de gezichten ook! Uiteindelijk zijn ze met drie man aan het meten. "Hoeveel heeft hij nu?", vraagt de jongen. "Was het twee lang en twee breed?" "Ja", roep ik, melig geworden door het lange wachten. "Ik sta hier inderdaad al twee lang en twee breed!" Achter mij beginnen mensen te lachen, de stemming zit er weer in. Toch nog een leuk begin van het weekend.

Zo mooi

Pianoconcert in de Oosterpoort door een wereldberoemde pianist. De nieuwe Steinway vleugel wordt ingewijd. Een hele week is er een speciale stemmer bezig geweest deze vleugel te stemmen. Prachtige klanken en fenomenaal spel. Het publiek beloont hem met een staande ovatie. Er volgen vier toegiften! Het publiek blijft klappen. Bij het verlaten van de zaal, hoor ik iemand achter mij zeggen: "Om de woorden van Godfried Bomans aan te halen, ach had mijn vleugel maar één zo'n snaar!"

WESTERHOLM

Westerholm

Irenelaan 1

9752 LS Haren

050-5342122

info@westerholm.nl

www.westerholm.nl